

Jeremijine tužbalice

¹ Kako sjedi sam, posta kao udovica, grad koji bješe pun naroda! velik među narodima, glava među zemljama potpade pod danak! ² Jednako plaèe noæu, i suze su mu na obrazima, nema nikoga od svijeh koji ga ljubljahu da ga potješi; svi ga prijatelji njegovi iznevjeriše, postaðe mu neprijatelji. ³ Iseli se Juda od muke i ljutoga ropstva; sjedi među narodima, ne nalazi mira; svi koji ga goniše stigoše ga u tjesnacu. ⁴ Putovi Sionski tuže, jer niko ne ide na praznik; sva su vrata njegova pusta, sveštenici njegovi uzdišu, djevojke su njegove žalosne, i sam je jadan. ⁵ Protivnici njegovi postaðe glava, neprijateljima je njegovijem dobro; jer ga Gospod ucvijeli za mnoštvo bezakonja njegova; djeca njegova idu u ropstvo pred neprijateljem. ⁶ I otide od kæeri Sionske sva slava njezina; knezovi su njezini kao jeleni koji ne nalaze paše; idu nemoæni pred onijem koji ih goni. ⁷ Opominje se Jerusalim u mucijem svojoj i u jadu svom svijeh milina što je imao od starine, kad pada narod njegov od ruke neprijateljeve a nikoga nema da mu pomože; neprijatelji gledaju ga i smiju se prestanku njegovu. ⁸ Teško sagriješi Jerusalim, zato posta kao neèista žena; svi koji su ga poštovali preziru ga, jer vidješe golotinju njegovu; a on uzdiše, i okreæe se natrag. ⁹ Neèistota mu bješe na skutovima; nije mislio na kraj svoj; pao je za

èudo a nema nikoga da ga potješi. Pogledaj, Gospode, muku moju, jer se neprijatelj ponio. ¹⁰ Neprijatelj poseže rukom na sve drage stvari njegove, i on gleda kako narodi ulaze u svetinju njegovu, za koje si zapovjedio: da ne dolaze na sabor tvoj. ¹¹ Sav narod njegov uzdiše tražeæi hljeba, daju dragocjene stvari svoje za jelo da okrijepe duðu. Pogledaj, Gospode, i vidi kako sam poništen. ¹² Zar vam nije stalo, svi koji prolazite ovuda? pogledajte i vidite, ima li bola kakav je moj, koji je meni dopao, kojim me ucvijeli Gospod u dan žestokoga gnjeva svojega. ¹³ S visine pusti oganj u kosti moje, koji ih osvoji; razape mrežu nogama mojima, obori me nauznako, pustoši me, te po vas dan tužim. ¹⁴ Svezan je rukom njegovom jaram od grijeha mojih, usukani su i dođoše mi na vrat; obori silu moju; predade me Gospod u ruke, iz kojih se ne mogu podignuti. ¹⁵ Polazi Gospod sve junake moje usred mene, sazva na me sabor da potre mladiae moje; kao groždje u kaci izgazi Gospod djevojku kaer Judinu. ¹⁶ Zato ja plaem, oei moje, oei moje liju suze, jer je daleko od mene utješitelj, koji bi ukrijepio duðu moju; sinovi moji propadoše, jer nadvlada neprijatelj. ¹⁷ Sion širi ruke svoje, nema nikoga da ga tješi; Gospod zapovjedi za Jakova, te ga opkoliše neprijatelji; Jerusalem posta među njima kao neèista žena. ¹⁸ Pravedan je Gospod, jer se suprotih zapovijesti njegovoj; èujte, svi narodi, i vidite bol moj; djevojke moje i mladiae moji otidoše u ropstvo. ¹⁹ Zvah prijatelje svoje, oni

me prevariše; sveštenici moji i starješine moje pomriješe u gradu tražeći hrane da okrijepe dušu svoju. ²⁰ Pogledaj, Gospode, jer mi je tuga, utroba mi se uskolebala, srce se moje prevræe u meni, jer se mnogo suprotih; na polju uèini me sirotom maè, a kod kuæe sama smrt. ²¹ Èuju gdje uzdišem, ali nema nikoga da me potješi; svi neprijatelji moji èuše za nesreæu moju i raduju se što si to uèinio; dovešæeš dan koji si oglasio, te æe oni biti kao ja. ²² Neka izađe preda te sva zloæa njihova, i uèini kao što si uèinio meni za sve grijehæe moje; jer je mnogo uzdaha mojih i srce je moje žalosno.

2

¹ Kako obastrije Gospod oblakom u gnjevu svom kæer Sionsku! svræe s neba na zemlju slavu Izrailjevu, i ne opomenu se podnoŒja nogu svojih u dan gnjeva svojega! ² Gospod potr nemilice sve stanove Jakovljeve, razvali u gnjevu svom gradove kæeri Judine, i na zemlju obori, oskvrni carstvo i knezove njegove. ³ Odbi u Œestokom gnjevu sav rog Izrailju, obrati natrag desnicu svoju od neprijatelja, i raspali se na Jakova kao oganj plameni, koji proŒdire sve oko sebe. ⁴ NateŒe luk svoj kao neprijatelj, podiŒe desnicu svoju kao protivnik, i pobi sve što bješe drago oèima; na Œator kæeri Sionske prosu kao oganj gnjev svoj. ⁵ Gospod posta kao neprijatelj; potr Izrailja, potr sve dvore njegove, raskopa sve gradove njegove, i umnoŒi kæeri Judinoj Œalost i jad. ⁶ Razvali mu ogradu

kao vrtu; potr mjesto sastancima njegovijem; Gospod vrže u zaborav na Sionu praznike i subotu, i u žestini gnjeva svojega odbaci cara i sveštenika. ⁷ Odbaci Gospod oltar svoj, omrže na svetinju svoju, predade u ruke neprijateljima zidove dvora Sionskih; stade ih vika u domu Gospodnjem kao na praznik. ⁸ Gospod naumi da raskopa zid kæeri Sionske, rasteže uže, i ne odvrati ruke svoje da ne zatre, i ojadi opkop i zid, iznemogoše skupa. ⁹ Utonuše u zemlju vrata njezina, polomi i potr prijevornice njezine; car njezin i knezovi njezini među narodima su; zakona nema, i proroci njezini ne dobijaju utvare od Gospoda. ¹⁰ Starješine kæeri Sionske sjede na zemlji i muèe, posule su prahom glavu i pripasale kostrijet; oborile su k zemlji glave svoje djevojke Jerusalimske. ¹¹ Išèilješe mi oèi od suza, utroba se moja uskolebala, prosipa se na zemlju jetra moja od pogibli kæeri naroda mojega, jer djeca i koja sisaju obamiru na ulicama gradskim. ¹² Govore materama svojim: gdje je žito i vino? obamiru kao ranjenici na ulicama gradskim, i ispuštaju dušu svoju u naruèju matera svojih. ¹³ Koga æu ti uzeti za svjedoka? s èim æu te izjednaèiti, kæeri Jerusalimska? kaku æu ti priliku naæi, da te utješim, djevojko, kæeri Sionska? jer je nesreæa tvoja velika kao more, ko æe te iscijeliti? ¹⁴ Proroci tvoji prorokovaše ti laž i bezumlje, i ne otkrivaše bezakonja tvojega da bi odvratili ropstvo tvoje; nego ti kazivaše utvare lažne i koje æe te prognati. ¹⁵ Pljeskaju rukama nad tobom svi koji prolaze, zvižde i mašu glavom za kæerju Jerusalimskom: to li

je grad, za koji govorahu da je prava ljepota, radost svoj zemlji? ¹⁶ Razvaljuju usta na te svi neprijatelji tvoji, zvižde i škrguæu zubima govoreæi: proždrijesmo; ovo je doista dan koji èekasmo; doèekasmo, vidjesmo. ¹⁷ Uèini Gospod što naumi, ispuni rijeè svoju, koju kaza odavna; razori nemilice, i razveseli tobom neprijatelja, podiže rog protivnicima tvojim. ¹⁸ Vièe srce njihovo ka Gospodu: zide kæeri Sionske, proljevaj potokom suze dan i noæ, ne daj sebi mira, i zjenica oka tvojega da ne staje. ¹⁹ Ustani, vièi obnoæ; u poèetku straže, proljevaj srce svoje kao vodu pred Gospodom, podiži k njemu ruke svoje za dušu djece svoje koja obamiru od gladi na uglovima svojih ulica. ²⁰ Pogledaj, Gospode, i vidi, kome si ovako uèinio. Eda li žene jedu porod svoj, djecu koju nose u naruèju? eda li se ubija u svetinji Gospodnjoj sveštenik i prorok? ²¹ Leže na zemlji po ulicama djeca i starci, djevojke moje i mladiæi moji padoše od maèa, pobio si ih u dan gnjeva svojega i poklao ne žaleæi. ²² Sazvao si kao na praznik strahote moje otstvuda, i u dan gnjeva Gospodnjega niko ne uteèe niti osta. Koje na ruku nosih i othranih, njih mi neprijatelj moj pobi.

3

¹ Ja sam èovjek koji vidjeh muku od pruta gnjeva njegova. ² Odvede me i opravi me u tamu a ne na vidjelo. ³ Samo se na me obraæa, obraæa ruku svoju po vas dan. ⁴ Uèini, te mi ostarje tijelo i koža, potr kosti moje. ⁵ Zazida

me, i optoèi me žuèju i mukom. ⁶ Posadi me u tamu kao umrle odavna. ⁷ Ogradi me da ne izaðem, i metnu na me teške okove. ⁸ Kad vièem i vapijem, odbija molitvu moju. ⁹ Zagradi putove moje tesanijem kamenom, i prevrati staze moje. ¹⁰ Posta mi kao medvjed u zasjedi, kao lav u potaji. ¹¹ Pomete putove moje, i razdrije me, i uništi me. ¹² Nateže luk svoj, i metnu me strijeli za biljegu. ¹³ Ustrijeli me u bubrege strijelama iz tula svojega. ¹⁴ Postah potsmijeh svemu narodu svojemu i pjesma njihova po vas dan. ¹⁵ Nasiti me gorèinom, opoji me pelenom. ¹⁶ Polomi mi zube kamenjem, uvali me u pepeo. ¹⁷ Udaljio si dušu moju od mira, zaboravih dobro. ¹⁸ I rekoh: propade sila moja i nadanje moje od Gospoda. ¹⁹ Opomeni se muke moje i jada mojega, pelena i žuèi. ²⁰ Duša se moja opominje bez prestanka, i poništala se u meni. ²¹ Ali ovo napominjem srcu svojemu, te se nadam: ²² Milost je Gospodnja što ne izgibosmo sasvijem, jer milosrða njegova nije nestalo. ²³ Ponavlja se svako jutro; velika je vjera tvoja. ²⁴ Gospod je dio moj, govori duša moja; zato æu se u njega uzdati. ²⁵ Dobar je Gospod onima koji ga èekaju, duši, koja ga traži. ²⁶ Dobro je mirno èekati spasenje Gospodnje. ²⁷ Dobro je èovjeku nositi jaram za mladosti svoje. ²⁸ Sam æe sjedjeti i muèati, jer Bog metnu breme na nj. ²⁹ Metnuæe usta svoja u prah, eda bi bilo nadanja. ³⁰ Podmetnuæe obraz svoj onome koji ga bije, biæe sit sramote. ³¹ Jer Gospod ne odbacuje za svagda. ³² Jer ako i ucvijeli, opet æe se i smilovati radi mnoštva

milosti svoje. ³³ Jer ne muèi iz srca svojega ni cvijeli sinova èovjeèjih. ³⁴ Kad gaze nogama sve sužnje na zemlji, ³⁵ Kad izvræu pravicu èovjeku pred višnjim, ³⁶ Kad èine krivo èovjeku u parnici njegovoj, ne vidi li Gospod? ³⁷ Ko je rekao što i zbilo se, a Gospod da nije zapovjedio? ³⁸ Ne dolaze li i zla i dobra iz usta višnjega? ³⁹ Zašto se tuži èovjek živ, èovjek na kar za grijehe svoje? ⁴⁰ Pretražimo i razgledajmo pute svoje, i povratimo se ka Gospodu. ⁴¹ Podignimo srce svoje i ruke k Bogu na nebesima. ⁴² Zgriješismo i nepokorni bismo; ti ne praštaš. ⁴³ Obastro si se gnjevom, i goniš nas, ubijaš i ne žališ. ⁴⁴ Obastro si se oblakom da ne prodre molitva. ⁴⁵ Naèinio si od nas smetlište i odmet usred tih naroda. ⁴⁶ Razvaljuju usta svoja na nas svi neprijatelji naši. ⁴⁷ Strah i jama zadesi nas, pustošenje i zatiranje. ⁴⁸ Potoci teku iz oèiju mojih radi pogibli kæeri naroda mojega. ⁴⁹ Oèi moje liju suze bez prestanka, jer nema odmora, ⁵⁰ Dokle Gospod ne pogleda i ne vidi s neba. ⁵¹ Oko moje muèi mi dušu radi svijeh kæeri grada mojega. ⁵² Tjeraju me jednako kao pticu neprijatelji moji ni za što. ⁵³ Svališe u jamu život moj i nabacaše kamenje na me. ⁵⁴ Dođe mi voda svrh glave; rekoh: pogiboh! ⁵⁵ Prizivah ime tvoje, Gospode, iz jame najdublje. ⁵⁶ Ti èu glas moj; ne zatiskuj uha svojega od uzdisanja mojega, od vike moje. ⁵⁷ Pristupao si kad te prizivah, i govorio si: ne boj se. ⁵⁸ Raspravljao si, Gospode, parbu duše moje, i izbavljao si život moj. ⁵⁹ Vidiš, Gospode, nepravdu koja mi se

èini; raspravi parbu moju. ⁶⁰ Vidiš svu osvetu njihovu, sve što mi misle. ⁶¹ Èuješ rug njihov, Gospode, sve što mi misle, ⁶² Što govore oni koji ustaju na me i što namišljaju protiv mene po vas dan. ⁶³ Vidi, kad sjedaju i kad ustaju, ja sam im pjesma. ⁶⁴ Plati im, Gospode, po djelima ruku njihovijeh. ⁶⁵ Podaj im uporno srce, prokletstvo svoje. ⁶⁶ Goni ih gnjevom, i istrijebi ih ispod nebesa Gospodnjih.

4

¹ Kako potamnje zlato, promijeni se èisto zlato? kamenje je od svetinje razmetnuto po uglovima svijeh ulica. ² Dragi sinovi Sionski, cijenjani kao najèistije zlato, kako se cijene zemljani sudovi, kao djelo ruku lonèarevijeh! ³ I zvijeri istièu sise svoje i doje mlad svoju, a kæi naroda mojega posta nemilostiva kao noj u pustinji. ⁴ Jezik djetetu koje sisa prionu za grlo od žeði; djeca ištu hljeba, a nema nikoga da im lomi. ⁵ Koji jeðahu poslastice, ginu na ulicama; koji odrastoše u skerletu, valjaju se po bunjištu. ⁶ I kar koji dopade kæeri naroda mojega veæi je od propasti koja dopade Sodomu, koji se zatr u èasu i ruke se ne zabaviše oko njega. ⁷ Nazireji njezini bjehu èistiji od snijega, bjelji od mlijeka; tijelo im bješe crvenije od dragoga kamenja, glatki kao safir. ⁸ A sada im je lice crnje od uglja, ne poznaju se na ulicama; koža im se prilijepila za kosti, osušila se kao drvo. ⁹ Bolje bi onima koji su pobijeni maèem nego onima koji mru od gladi, koji izdišu ubijeni od nestašice roda

zemaljskoga. ¹⁰ Svojim rukama žene žalostive kuhaše djecu svoju, ona im biše hrana u pogibli kæeri naroda mojega. ¹¹ Navrši Gospod gnjev svoj, izli žestoki gnjev svoj, i raspali oganj na Sionu, koji mu proždrije temelje. ¹² Ne bi vjerovali carevi zemaljski i svi stanovnici po vasiljenoj da æe neprijatelj i protivnik uæi na vrata Jerusalimska. ¹³ Ali bi za grijehе proroka njegovijeh i za bezakonja sveštenika njegovijeh, koji proljevahu krv pravednièku usred njega. ¹⁴ Lutahu kao slijepci po ulicama, kaljajuæi se krvlju, koje ne mogahu da se ne dotièu haljinama svojim. ¹⁵ Ostupite, neèisti, vièu im, otstupite, otstupite, ne dodijevajte se nièega. I odlaze i skitaju se; i meðu narodima se govori: neæe se više staniti. ¹⁶ Gnjev Gospodnji rasija ih, neæe više pogledati na njih; ne poštuju sveštenika, ni-jesu žalostivi na starce. ¹⁷ Veæ nam oèi išèilješe izgledajuæi pomoæ zaludnu; èekasmo narod koji ne može izbaviti. ¹⁸ Vrebaju nam korake, da ne možemo hoditi po ulicama svojim, približi se kraj naš, navršiše se dani naši, dođe kraj naš. ¹⁹ Koji nas goniše, bijahu lakši od orlova nebeskih, po gorama nas goniše, u pustinji nam zasjedaše. ²⁰ Disanje nozdara naših, pomazanik Gospodnji, za kojega govorasmo: da æemo živjeti pod sjenom njegovijem meðu narodima, uhvati se u jame njihove. ²¹ Raduj se i veseli se, kæeri Edomska, koja živiš u zemlji Uzu! doæi æe do tebe èaša, opiæeš se, i otkriæeš se. ²² Svrši se kar za bezakonje tvoje, kæeri Sionska; neæe te više voditi u ropstvo; pohodiæe tvoje bezakonje,

kæeri Edomska, otkriæe grijeha tvoje.

5

¹ Opomeni se, Gospode, što nas zadesi; pogledaj i vidi sramotu našu. ² Našljedstvo naše privali se tuđincima, domovi naši inostrancima. ³ Postasmo sirote, bez oca, matere naše kao udovice. ⁴ Svoju vodu pijemo za novce, svoja drva kupujemo. ⁵ Na vratu nam je jaram, i gone nas; umoreni nemamo odmora. ⁶ Pružamo ruku k Misircima i Asircima, da se nasitimo hljeba. ⁷ Oci naši zgriješiše, i nema ih, a mi nosimo bezakonja njihova. ⁸ Robovi nam gospodare, nema nikoga da izbavi iz ruku njihovijeh. ⁹ Sa strahom za život svoj od maèa u pustinji donosimo sebi hljeb. ¹⁰ Koža nam pocrnje kao peæ od ljute gladi. ¹¹ Sramote žene na Sionu i djevojke po gradovima Judinijem. ¹² Knezove vješaju svojim rukama, ne poštuju lica staraèkoga. ¹³ Mladiæe uzimaju pod žrvnje, i djeca padaju pod drvima. ¹⁴ Staraca nema više na vratima, ni mladiæa na pjevanju. ¹⁵ Nesta radosti srcu našem, igra naša pretvori se u žalost. ¹⁶ Pade vijenac s glave naše; teško nama, što zgriješismo! ¹⁷ Stoga je srce naše žalosno, stoga oèi naše potamnješe, ¹⁸ Sa gore Siona, što opustje, i lisice idu po njoj. ¹⁹ Ti, Gospode, ostaješ dovijeka, prijesto tvoj od koljena do koljena. ²⁰ Zašto hoæeš da nas zaboraviš dovijeka, da nas ostaviš zadugo? ²¹ Obrati nas, Gospode, k sebi, i obratiæemo se; ponovi dane naše kako bijahu prije. ²² Jer eda li æeš nas sasvijem odbaciti i gnjeviti se na nas veoma?

Sveta Biblija
The Holy Bible in Serbian (Latin alphabet),
translated by Vuk Karadžić and Đura Daničić

Public Domain

Language: srpski jezik (Serbian)

Translation by: Vuk Karadžić, Đura Daničić

Vuk Karadžić translated the New Testament of the Bible in Serbian, publishing it in Vienna in 1847. Đura Daničić assisted Karadžić in that work, and later added an Old Testament translation, published in Belgrade in 1865. This copy was brought to you by eBible.org.

2018-11-11

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 30 Nov 2021

b8f62a27-62f9-583b-a831-9166bce7ae27